

overgivelsen af det købte. Man finder det ikke rimeligt, at en efterfølgende aftale om henstand skal medføre, at købet bliver omfattet af de særlige regler om kreditkøb.

Justitsministeriet har ikke taget denne bemærkning til følge, idet en sådan sondring, som kendes i den gældende kreditkøbslov, tynger lovteksten og endvidere forekommer unødvendig. Den udformning, som Justitsministeriet har givet i bestemmelsen, giver forbrugeren en videre beskyttelse end Vestre Landsrets og Københavns Byrets forslag.

Ad § 7

Københavns Byret finder, at § 48, jf. § 32 og §§ 25–28, ikke bør kunne fraviges ved aftale også i køb med ejendomsforbehold.

Bemærkningen er taget til følge, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., i lovforslaget som vedtaget ved 2. behandling.

Ad § 9

Vestre Landsret og *Københavns Byret* foreslår, at oplysningspligten i oprindelige trepartsforhold, jf. § 5, stk. 1, nr. 2, kommer til at påhvile sælgeren.

Vestre Landsret og *Københavns Byret* finder endvidere, at kreditors oplysningspligt i kreditkøb fortsat bør omfatte kontantprisen.

Bemærkningerne er taget til følge, jf. § 9, stk. 2, som affattet ved 2. behandling.

Ad § 12

Vestre Landsret anfører, at udtrykket »stiltiende accept« er vanskeligt at arbejde med, og at man kunne overveje at udvide bestemmelsens anvendelsesområde til at omfatte alle tilfælde, hvor et (ubevilget) overtræk har været i mere end 3 måneder. *Københavns Byret* tilslutter sig det af *Vestre Landsret* anførte.

Justitsministeriet kan ikke følge dette forslag, idet reglerne om oplysningspligt i så fald ville komme til at omfatte tilfælde af faktisk restance, hvor der ikke foreligger en kreditaftale.

Ad § 13

Københavns Byret finder, at det bør præciseres, at der også skal ses bort fra de i § 13, stk. 2, omhandlede omkostninger ved opgørelsen af kreditomkostningerne angivet som et beløb, jf. § 9, stk. 1, nr. 3.

Bemærkningen er imødekommet, jf. § 13, stk. 2, som affattet efter 2. behandling i Folketinget.

Ad § 14

Københavns Byret anfører, at det er uklart, hvor meget oplysningspligten omfatter.

Justitsministeriet finder ikke, at lovforslaget kan give anledning til tvivl. Opmærksomheden henledes på, at reglen er en følge af EF-direktivets art. 4, stk. 2, litra d.

Ad § 15

Vestre Landsret anfører, at det for så vidt angår pengeinstitutter og realkreditinstitutter er uklart, hvad der ligger i pligten til at angive, hvorledes renten er variabel, jf. § 15, stk. 1, in fine.

Justitsministeriet finder ikke, at der på dette punkt vil kunne opstå vanskeligheder. Det bemærkes, at reglen i princippet svarer til kreditkøbslovens § 37, hvor den ikke har givet anledning til vanskeligheder.

Ad §§ 16–18

Københavns Byret forudsætter, at der udarbejdes særligt vejledningsmateriale for retternes personale, ligesom det må sikres, at retternes personale får rådighed over det fornødne tabelmateriale, finansregne m.v. samt får den fornødne instruktion i brugen heraf.

Spørgsmålet om vejledningsmateriale for retternes personale vil indgå i Justitsministeriets almindelige overvejelser vedrørende personalets uddannelse m.v.

Ad § 21

Københavns Byret anfører, at det bør præciseres, at der tænkes på købs- og ikke kreditaftalens indgåelse.

Bemærkningen er ikke taget til følge. Det bemærkes, at bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 9.

Ad § 23

Københavns Byret bemærker, at det ikke fremgår af bestemmelsen, hvad der skal gælde, hvis kreditgiver helt har undladt at forsøge at opfylde sin oplysningspligt med hensyn til de årlige omkostninger i procent.

Justitsministeriet har nøje overvejet dette spørgsmål. Ved vurderingen må man være opmærksom på, at forbrugers muligheder for at